

EEN ISABELLA NERI-THRILLER

KASPER VAN BEEK

NIEMANDS VRIEND

Een rituele moord
Een wanhopige vader

CARGO

ONGECORRIGEERD LEESFRAGMENT

NIEMANDSVRIEND verschijnt 3 september 2026

Een rituele moord

Een wanhopige vader

Leo Govaerts besluit om samen met zijn dochtertje Samara een paar dagen naar Vlieland te gaan. Hij hoopt dat het een fijne afleiding zal zijn, want Samara heeft verschrikkelijke nachtmerries over een kwaadaardig denkbeeldig vriendje. Op het Waddeneiland treft hij echter een andere sfeer aan dan hij zich herinnert en lijkt het alsof de eilanders hem liever kwijt dan rijk zijn. Leo probeert er het beste van te maken, maar met een storm op komst krijgt hij steeds meer het gevoel dat iets of iemand hun huisje in de gaten houdt.

Ondertussen staat rechercheur Isabella Neri bij een van de vreemdste en meest bloedige plaats delicten ooit. Een heel gezin zit aan hun eettafel. Vader, moeder, zoon, dochter. Vastgebonden, vermoord, en met het avondeten nog voor zich.

Isabella probeert haar privéleven met horten en stoten weer op de rit te krijgen en is eigenlijk nog niet klaar voor een nieuwe grote zaak. Tijdens haar onderzoek ontdekt ze dat er eerder soortgelijke slachtoffers zijn gevallen, en er is zelfs een gemene deler: alle kinderslachtoffers hadden een denkbeeldig vriendje genaamd George. Een angstaanjagende vraag komt bij haar op: wat als het denkbeeldige vriendje niet denkbeeldig is?

Kasper van Beek
Niemandsvriend

EEN ISABELLE NERI-THRILLER 2

Ongecorrigeerd leesfragment



2026
AMSTERDAM

Vrijdag 28 april

El Prat Airport, Barcelona

Ik begin mijn verhaal bij het einde. Het zal nu niet lang meer op zich laten wachten, dat voel ik aan alles. Het einde. Ik weet niet of ik doodsbang moet zijn of dat ik mijn noodlot moet accepteren. Het voelt alsof ik telkens heen en weer zweef tussen die twee werelden. De drang om te vluchten of te vechten en de aantrekkelijke lokroep van de sereniteit. Van de stilte. De complete overgave aan het niets.

Ik kijk om me heen naar alle verschillende gezichten. Toeristen, locals, iedereen weet dat dit alles om ons heen eindig is. Maar voor maar weinigen voelt het zo tastbaar als voor mij. Niet omdat ik ziek ben, zeker niet; ik ben veertig jaar, zo fit als een drukke agenda toelaat en kerngezond. Nee, wat er achter mij aan zit kan ik niet meten. Niet ruiken en niet zien. Toch is het er. En juist daarom ben ik hier. Daarom schrijf ik dit. Zodat jij uiteindelijk weet wat er echt is gebeurd, als ik er straks niet meer ben...

Mijn mobiel begint te piepen terwijl ik door de zonovergoten terminal stap van het grote vliegveld van Barcelona. Het apparaat heeft weer verbinding gemaakt en alle berichten en notificaties die de afgelopen twee uur geen weg naar mij hebben kunnen vinden, daar hoog in de lucht, sijpelen achter elkaar binnen. Zo onmisbaar ben ik al tijden niet meer geweest, denk ik bij mezelf terwijl ik de grote zonnebril terugduw op mijn neus. Mijn lange bruine haar heb ik opgestoken en mijn lippen rood gestift. Ik moet de rol weer spelen van zo lang geleden en ik heb met mezelf afgesproken dat ik daar meteen mee begin. Misschien dat ik er dan vanzelf in ga geloven. Gek genoeg voelt het goed hoe het donkergrijze mantelpak zich om mijn lichaam vouwt. Hoe mijn hakken weerkaatsen op het Spaanse marmer.

Stefan is de eerste van wie ik het berichtje open. Ik glimlach bij het lezen van de zinnen en typ snel, maar liefdevol, terug dat ik geland ben. Hij heeft geen idee van de echte reden dat ik hier ben en denkt dat ik even een weekendje voor mezelf wilde om lekker te winkelen of musea te bekijken. Dat is het voordeel van een prille relatie: je kunt ze nog van alles wijsmaken. Hobby's, interesses, je kunt je zelfs heel nieuwe filmsmaken aanmeten. Een schone lei die je deels weer opnieuw kunt invullen, in de hoop dat je niet precies in dezelfde valkuilen stapt als daarvoor. Dat je hebt geleerd van je fouten, 'new and improved'. Ik heb er bij mezelf nog weinig van gemerkt. Ook al leid ik een compleet ander leven dan een jaar geleden, voel ik nog steeds dezelfde onzekerheden aan de oppervlakte borrelen en alweer zagen aan de stoelpoten van waar ik zo overtuigend mogelijk blijf zeggen dat ze me dit keer wél zullen houden.

Ik druk mijn mobiel uit en stop hem weer terug in mijn Maxwell Scott-handtas, die ik op zolder in een doos heb gevonden. Eruitzien als de rol is de helft van het spel. Een paar lessen heb ik nog wel onthouden.

De rest komt later wel weer, of niet.

De hitte slaat me in mijn gezicht zodra ik door de automatische schuifdeuren naar buiten stap. De hoofdpijn, die even naar de achtergrond leek te zijn verdwenen, begint weer op te spelen. Gisteren was het Koningsdag en vanochtend werd ik maar weer eens herinnerd aan het feit dat ik geen twintig meer ben. Eigenlijk wilde ik helemaal niets doen, zoals dat altijd gaat, maar Stefan had me overtuigd dat we 'in ieder geval ons gezicht moesten laten zien'. Wat dat ook mocht betekenen. Utrecht was zoals elke andere stad oranje gekleurd en met geforceerde vlaggetjes op onze wangen waren we naar onze nieuwe collega's getrokken. Het ongemak zorgde voor een verhoogd drinktempo en vandaag moet ik daardoor op de blaren zitten.

Afen toe moet ik Stefan tegemoetkomen. Hij is nou eenmaal met ons meeverhuisd, naar een nieuwe

plek. Ik kon niet meer in de buurt wonen van die parkeergarage, waar die tegels nog steeds donkerder zijn van kleur. Langs zijn huis rijden alsof er niets gebeurd is. Ik moest een nieuwe start hebben, een andere baan, een ander leven. Voor mij en voor mijn kleine meid. Dat begreep hij en hij ging mee. Daar zal ik hem altijd dankbaar voor zijn. Ook al voel ik aan alles dat het onheil ook mij inhaalt. Net zoals het bij mijn broertje heeft gedaan. Vriendinnen maak ik niet meer. Ik bespaar ze de rouw.

Voor me strekt zich een lange rij mensen uit en rustig sluit ik achteraan aan. Met deze hitte, ook al is het nog maar april, moet je zo min mogelijk bewegen. Een voor een schuifelen we naar voren en worden we door luid schreeuwende Spanjaarden in geel-zwarte taxi's geduwd. Ik zit nog maar net op de achterbank of hij scheurt al meteen weg, richting de stad. Een goed georganiseerde mensenhandel, zo lijkt het.

Hij bromt waar ik moet zijn en ik probeer op mijn beste Spaans het adres te zeggen terwijl ik het oplees. Al denk ik zelf dat ik een heel eind kom, wil de man – terwijl hij met honderddertig over de snelweg scheurt – toch zelf mijn telefoon zien. Pas dan lijkt hij te begrijpen waar ik het waarschijnlijk onverstaaanbaar over had. Ik laat het en leun achterover.

De palmbomen zoeven buiten voorbij terwijl we het grote havengebied passeren op weg naar het centrum. Mijn telefoon piept weer. Een foto van Sam. Ik smelt terwijl ik haar breed zie glimlachen naar de camera. Ze is altijd graag bij haar vader, iets wat ik natuurlijk in stand probeer te houden. Ik zoom in op haar lieve ogen en baal dat ik zo op haar mopperde toen ik haar koffer aan het inpakken was. Duizend keer moest ik weer vragen of ze haar schoenen aan wilde doen en ze bleef gewoon doorspelen. Ik moest haar nog wegbrengen én had een vliegtuig te halen, dus schoot uit m'n slof. Het is bizar hoe je naar even wat dagen kunt uitkijken waarin je alleen maar voor jezelf hoeft na te denken, maar vijf minuten nadat je weg bent bij je kind je je schuldig voelt en haar mist.

Toch heb ik geen keuze om hiernaartoe te gaan. Zo voelt het. Voor Sam, mensen om mij heen en bovenal mijzelf. Ook al gooi ik alles over een nieuwe boeg, lukt het mij nooit om het verleden van mij af te spoelen. Dat neem ik overal mee naartoe en daar zal ik mee moeten leren leven. Maar toch weiger ik te accepteren dat dit ook voor mijn kleine meid geldt. Zij heeft haar eigen leven te leiden.

Het heeft iets met de brand te maken, dat weet ik zeker. Twee jaar geleden veranderden al onze levens. Nu is mijn broertje al het zijne kwijt en ik voel dat ik de volgende ben. Tenzij ik erachter kom wat er toen écht gebeurd is en vooral: wat er nu achter mij aan zit...

Hoofdstuk I

De wind is guur en koud. Hij snijdt langs het gezicht van Leo Govaerts en laat de tranen in zijn ogen springen. Peinzend staart hij naar het kleine meisje dat onverschrokken bij de reling staat, haar twee kleine handen om het ijzer geklemd alsof ze op de rug van een wild paard zit. De omhoogspattende golven die de veerboot doorklieft, werpen ritmisch een plens water op het dek. Sam trekt zich er niets van aan. Ze heeft een grote glimlach op haar gezicht en kijkt af en toe trots over haar schouder naar haar vader. De blonde haren van het meisje plakken op haar hoofd en de enorme donkergele regenponcho wappert om haar kleine lichaam.

Ze lijkt op haar moeder, dat zeggen ze altijd. *Godzijdank wel*, voegt hij er dan vaak grappend aan toe. Iedere gek kan zien dat zijn vrouw vele malen knapper is dan hijzelf – tenminste, dat vindt hij zelf – en dat hij ongelofelijk geluk heeft gehad dat hij haar heeft weten te strikken.

Toen Samara, zo heet zijn dochttertje voluit, nog een baby was leek ze echter vooral op Leo. Hij kon niet ontkennen dat hij daar destijds trots op was, tot grote – half gespeelde – ergernis van zijn vrouw. Maar hij concludeerde al snel dat baby's in het begin vooral op hun vader lijken om de binding te versterken en te bevestigen dat het daadwerkelijk zijn dochttertje is, zodat hij extra goed voor haar zou zorgen. Zijn vrouw had haar vijf jaar geleden letterlijk uit haar lichaam zien verschijnen – hoe wonderlijk hij dit altijd ook bleef vinden – en het leed dus geen twijfel dat Sam haar kind was. Voor een vader is dat toch anders en moet hij uiteindelijk zijn vrouw vertrouwen, iets wat hij uiteraard blindelings had gedaan. Daar had de natuur – zo had hij zelf beredeneerd – nog een dubbele bevestiging voor gecreëerd en liet zij de baby op haar vader lijken. Vanaf het eerste moment dat hij het kleine meisje in zijn handen nam en in haar donkere ogen keek, wist hij het al: dit was zijn dochter. Vanaf haar tweede levensjaar begon ze echter meer en meer op haar moeder te lijken, maar daar was hij toen alleen maar blij om geweest.

Sam en Leo hebben altijd een speciale band gehad, al zal dat waarschijnlijk voor veel vaders en dochters gelden. Hij glimlacht en het meisje draait zich weer terug naar de wilde Waddenzee.

Het komt goed.

Het gevoel bevangt hem als een vloedgolf die over hem heen spoelt. Het zorgt voor berusting en hij ontspant. Dit idee was anders dan de dagdromen waar hij al zijn hele leven in kon verdwijnen. Op de achterbank van de auto, als hij vroeger met zijn ouders op vakantie was, achter in de klas terwijl hij naar buiten staarde of simpelweg liggend in zijn bed, turend in het duister. Hij fantaseerde over allerlei verschillende levens die hij kon leiden en gaf ze pas op als het écht niet meer kon. Toen hij veertig werd stopte hij pas met fantaseren over dat hij profvoetballer zou worden en zou worden opgeroepen voor het Nederlands elftal, want ook al speelde hij zelf elke zaterdag slechts in een vrienden-'bierteam', het kón in zijn dertiger jaren nog altijd. Met zijn droom om architect te worden stopte hij op het moment dat hij accountancy ging studeren. Maar zijn droom om een succesvolle nachtclubeigenaar te worden kan nog steeds en passeert daarom geregeld de revue als hij zijn fantasie weer eens de vrije loop laat. Hij is maar één grote vastgoedaankoop en drankvergunning verwijderd van die droom. *Het kán.*

De dagdromen staan vaak haaks op het alledaagse leven dat Leo zelf leidt. Waarin hij elke doordeweekse dag op hetzelfde tijdstip opstaat, op hetzelfde tijdstip de Nespresso-machine aanzet en uiteindelijk op hetzelfde tijdstip de deur achter zich dichttrekt van zijn huis in Hengelo, op weg naar zijn auto. De meeste variatie in zijn ochtenden zit nog in de plek waar hij de auto de avond ervoor heeft kunnen parkeren, verder is het veelal hetzelfde. Iets waar Leo geen probleem mee heeft, integendeel zelfs, hij haalt er juist rust uit. Als hij opeens een halfuur voor zijn wekker wakker wordt gemaakt door een klussende buurman of als zijn Nespresso-cupjes plotseling op zijn, is hij de rest

van de dag ontregeld. Maar zijn dagdromen zijn allesbehalve alledaags. Ze zijn wild en avontuurlijk, iets wat hij op de achtergrond altijd in het vizier houdt, hoe onwerkelijk of onhaalbaar ze vaak ook klinken.

Behalve de dromen over zijn gezin. Die voelen anders. Échter. Zoals het gevoel dat zich nu van hem eigen maakt: *het komt goed*.

‘Whooooo!’ Sam giert het ondertussen uit van plezier. Ze schudt met haar hoofd en de druppels vliegen in het rond terwijl haar natte haren achter haar aan wapperen als een blonde sluier.

De dromen over Daphne. Over Sam. Over hoe hij een kerstboom het huis binnensleept, grappend ruziet over de kerstlampjes die weer in de knoop zitten en aan het einde Sam optilt zodat zij de piek bovenop kan zetten. Leo glimlacht in zichzelf bij het idee, ook al weet hij niet of hij dit beeld ooit nog zal meemaken. Ze zijn inmiddels al zes maanden uit elkaar. Hij heeft een eigen appartement gehuurd in het dorp waar hij is geboren en Daphne woont inmiddels met Sam in Loenen aan de Vecht. Ver weg, maar dichtbij genoeg voor hem om zijn dochter te zien.

Toch is er een scenario waarin het mogelijk is dat hij daar terugkomt. Dat hij zijn plek in het grote bed heeft terugverdiend. *Het kán nog steeds*. Tot die tijd droomt Leo deze droom. Tot die tijd blijft hij erin geloven dat het goed komt.

‘Kom je, pap?’

Hij schudt zijn hoofd. Zelf houdt hij niet van water, hij blijft er liever zo ver mogelijk bij uit de buurt.

Wat ziet Sam er eigenlijk slecht uit, denkt hij. Het brengt hem even van zijn stuk. Natuurlijk wist hij wel dat het niet goed ging met het meisje, maar niet dat het zo zichtbaar zou zijn. Haar huid is bleker dan normaal en haar ogen liggen diep. Ze oogt fragiel.

Het meisje eet slecht, plast nog vaak in haar bed en wordt ’s nachts geteisterd door verschrikkelijke nachtmerries. Leo had niet langer meer gewacht. Hij nam zijn laatste resterende vakantiedagen op en zei tegen Daphne dat hij Sam meenam naar Vlieland. Een lang weekend zou het meisje goeddoen.

Het was de plek waar hijzelf voor het eerst door zijn ex mee naartoe is genomen, toen ze net een relatie kregen. Daphne was daar vrijwel elk jaar met haar ouders naartoe gegaan op vakantie, vanaf kleins af aan, en kende het eiland door en door. Toen ze op een zomer wederom een tent hadden gehuurd was hij ook uitgenodigd. In zijn ogen was dit de ultieme goedkeuring waar hij op had gewacht: dat hij werd geaccepteerd door zijn schoonfamilie. Samen met Daphne had hij lange wandelingen gemaakt, waren ze lekker uit eten geweest en hadden ze naast elkaar op het strand gezeten – kijkend hoe de grote veerboten af en aan voeren vanaf het vasteland. Na die vakantie was hij er nog vaak naartoe teruggekeerd met Daphne en toen ze Sam kregen hadden ze afgesproken dat ze haar ook het eiland eigen zouden laten maken. Het was hun toevluchtsoord. Inmiddels ook van de rest van Nederland, die het eiland jaarlijks overstroomde, maar dat hinderde hen niet. Zij genoten altijd met volle teugen. Zo was het eiland, beetje bij beetje, ook van hem geworden.

Het kleine meisje bij de reling haalt haar schouders op en richt zich weer op de golven onder de boot. Aan de horizon beginnen al de contouren van Vlieland op te doemen.

Sam heeft gewoon haar vader nodig, zo simpel is het, denkt Leo bij zichzelf.

Daphne had bezorgd gereageerd en geloofde in eerste instantie niet dat hij het meende. Zou het weer niet de komende dagen omslaan? Was er geen storm op komst? Hij had ontspannen achterovergeleund en gelachen dat zijn ex overal beren op de weg zag. Wat kon er nou echt gebeuren? Trouwens, ze gaan niet in een tent zitten; dit keer heeft hij een boshuisje gehuurd. Een beetje regen is niet erg, ze hebben een kachel en een warm bed.

Als Leo nu naar de donkere lucht kijkt die zich steeds steviger samenpakt begint hij toch

een moment te twijfelen, maar hij wuift deze zorgen al snel weg. Het wordt een fijn weekend, samen met zijn enige dochter.

‘Meneer?’

De vreemde stem laat hem zich verbaasd omdraaien. Een oudere man staat in de opening van een zware deur en staart tegen de wind in zijn kant op. Hij zwaait bezorgd met zijn arm. ‘Kom naar binnen! Het is noodweer!’

Leo kijkt terug naar Sam, die ook doorheeft dat ze worden geroepen. Het meisje had haar vader gesmeekt om naar buiten te gaan. Ze had het tijdens hun autorit vooral over het buitendek gehad, over hoe ze naar de golven zou kijken en zeehonden ging zoeken. Een beetje wind en regen zou haar niet tegenhouden. Zoals wel vaker deed Leo wat zijn dochter wilde.

De man bij de deur staat nog steeds wilde armgebaren te maken. Leo komt mopperend overeind. Hij houdt er niet van om door vreemden ter verantwoording te worden geroepen. Hij mag toch zeker zelf wel weten wat hij doet en hoe hij zijn dochtertje opvoedt?

‘Kom!’ roept hij naar Sam, die gehoorzaam naar haar vader loopt. Samen stappen ze door de deur, die met een luide klap achter hen dichtvalt, de droogte binnen. Nu pas valt het Leo op dat hijzelf ook doorweekt is. Zijn broek plakt op zijn benen en zijn jas op zijn rug, terwijl onder hem zich een aardige plas water begint te vormen. Hij was zo in gedachten verzonken dat hij het niet eens had gemerkt. *Mijn dromertje*, noemde zijn moeder hem altijd. Een eigenschap die Daphne aantrekkelijk en frustrerend tegelijk had gevonden.

‘Binnen is het een stuk behagelijker,’ lacht de man terwijl hij hun via de ijzeren trap voorgaat naar beneden. Leo geeft zijn dochter een bemoedigende aai over haar bol.

‘Dat was gaaf, hè?’

Sam glundert met grote ogen en knikt. Ze geeft haar vader een knuffel en meteen voelt Leo weer de warmte door zijn lichaam trekken. ‘Echt wel!’

Beneden lopen ze samen tussen de rijen van zwijgende mensen door, terwijl Leo beschermend zijn hand op de schouder van zijn dochter laat rusten. Ze kijken om zich heen. Sommige passagiers liggen languit op een bank te slapen, anderen spelen een kaartspel of zijn een boek aan het lezen. Maar de meesten staren hen met een veroordelende blik aan. Leo en Sam laten een nat spoor achter tussen de rijen, kennelijk waren ze de enigen die nog buiten waren. *Dat moet hij toch zelf weten?* schiet er weer door zijn hoofd. Zijn landgenoten zijn altijd erg snel met oordelen, zeker als men zich buiten de gebaande paden begeeft. Terwijl dat juist de paden zijn waar het meest te beleven valt, zo houdt Leo zichzelf altijd voor.

Een oudere vrouw met een breiwerk schudt zelfs nors haar hoofd als hij langsloopt en als reactie knikt hij haar extra vriendelijk gedag. Sam en hij barsten in lachen uit als ze op een nog vrije, rode bank neerploffen. Het schouwspel is voorbij en er stijgt weer een geroezemoes op uit de grote ruimte. Het zijn enorme boten die tussen Harlingen en Vlieland varen, waar wel meer dan duizend passagiers op kunnen. In deze tijd van het jaar, met dit grauwe weer, is het schip echter maar voor de helft gevuld.

Prima, ze komen hier toch voor de rust.

Leo ziet hoe Sam haar natte poncho uitdoet, haar haren naar achteren veegt en aan een leren armbandje om haar pols plukt. Iets dat ze van haar moeder heeft gekregen voor geluk.

‘Gaat alles goed?’ vraagt hij.

‘Ja, pap,’ klinkt er slechts als antwoord.

‘Sam.’ Nu is hij serieuzer. Het meisje kijkt met die grote bruine ogen naar hem op. ‘George is niet mee op deze reis, toch?’

Kort kijkt Sam om zich heen, ze aarzelt maar schudt uiteindelijk haar hoofd.

‘Weet je het zeker?’ vraagt Leo door. Sam heeft een denkbeeldige vriend: een groot grijs konijn genaamd George. Het is haar steun en toeverlaat, maar soms kan Sam ook echt bang van hem worden. Daphne heeft gezegd dat ze het juist moeten steunen, erin meegaan, dat heeft ze ergens gelezen. Het zal vanzelf wel overgaan, voorspelt ze.

Leo maakt zich meer zorgen, maar hij wil zijn dochtertje ook niet aanvallen. De kleine heeft het al moeilijk genoeg. Toch heeft hij Sam laten beloven dat ze George niet mee zou nemen dit weekend, iets waar Daphne het – als ze het zou weten – totaal niet mee eens zou zijn. Dat is opvoedkundig waarschijnlijk niet ethisch, of iets dergelijks. Leo wil echter een weekend weg met zijn dochter en niet met een groot konijn.

‘Nee, George zit niet op de boot,’ antwoordt Sam bevestigend.

‘Mooi.’ Leo blijft even staren. Hij twijfelt. ‘Je weet toch dat het niet echt is, hè?’

Sam kijkt naar haar armbandje, ze begint weer te plukken. ‘Ja, dat weet ik.’

Een van de redenen waarom Leo zo graag naar Vlieland gaat is omdat het autovrij is, tenminste, behalve voor de mensen die er wonen, de eilanders. Die mogen hun auto’s zelfs meenemen op de boot. De badgasten, zoals de bezoekers worden genoemd, moeten lopen of kunnen een fiets huren. Zo simpel kan het zijn.

Leo woont in Hengelo en werkt er net buiten voor het staalbedrijf van zijn oom, dus snelwegen, files en het geluid van motoren is hem niet vreemd. De A1, die het dorp doorsnijdt, kan hij zelfs nog vanuit het bed van zijn appartement horen. Een constant, dreigend gebrom. Inmiddels is hij er wel gewend aan geraakt, maar des te meer kan hij ervan genieten om slechts het geruis van bomen te horen.

Samen met Sam loopt hij de grote boot af en komt hij aan op de kade. Opgelucht haalt hij adem dat hij weer vaste grond onder zijn voeten heeft. De overtocht over de Waddenzee ziet hij als het noodzakelijk kwaad dat hij moet overwinnen om in het paradijs aan te komen. Al helemaal als het zulk onrustig weer is als vandaag met zulke hoge golven, maar gelukkig moest hij zich groothouden voor het kleine meisje, wat er ook voor zorgde dat hij zichzelf erdoorheen sloeg.

Hier op de kade staan veel mensen vrienden en familie te verwelkomen of te wachten totdat de boot weer is schoongemaakt, zodat zij de omgekeerde overtocht naar het vasteland kunnen maken. Hij knikt her en der wat vriendelijke gezichten gedag en loopt naar de grote karren vol bagage. Sam kijkt ondertussen haar ogen uit, iets wat hem goeddoet. Elke keer als ze op het eiland komt, is het alsof het haar eerste keer is. Waarschijnlijk omdat ze door haar groei en ontwikkeling het elke keer compleet anders beleeft en ervaart. Haar eerste drie levensjaren kan ze zich sowieso al niet meer herinneren, waardoor Leo soms grapt dat hij al die moeite voor haar hierdoor net zo goed niet had kunnen doen.

De frisse lucht zal haar veranderen, het zal alle negativiteit uit haar laten wegvloeien. Zo stelt hij zich dat in ieder geval voor.

Het enige wat ze hier op de kade hoeven te doen is hun bagage van de kar van de boot over te laden in een busje dat verderop geparkeerd staat. Het zal verder naar hun boshuisje worden gebracht, zodat ze het niet hoeven te tillen. *Goed geregeld hier*. In zijn tijd werden de koffers zelfs met paard-en-wagen naar de camping gebracht, maar hij weet niet of dat nog steeds zo is. Een jongen schrijft zonder te vragen met krijt de letter B op al hun bagage, terwijl Leo zich kort afvraagt of die letter straks wel weer van zijn dure tassen af gaat. Hij besluit om er niet langer over na te denken en bedankt de jongen hartelijk. Dan draait hij zich om naar zijn dochter.

‘Zo. Fietsen of lopen?’

Zodra Leo hun vaste fietsenverhuurbedrijf binnenwandelt, met Sam aan zijn zijde, voelt hij een

vreemde energie die hij niet kan plaatsen. Aan beide kanten van de winkel staan en hangen rijen fietsen. Hij heeft zich altijd enorm verwonderd over het feit hoeveel fietsen er op het eiland zijn. Er zijn verschillende verhuurbedrijven, met gigantische opslagloodsen bij het jachthaventje. Als hij nu om zich heen kijkt lijkt het hem praktisch onmogelijk om deze allemaal te verhuren, maar toch gebeurt het kennelijk. In deze tijd van het jaar zal het een stuk rustiger zijn qua omzet, maar tijdens hoogzomer moet je er snel bij zijn. Daphne en hij hebben hun eigen 'vaste' verhuurbedrijf, ooit lukraak gekozen en nu voelt het bijna als vreemdgaan om naar een andere toe te stappen. Er zit geen logica achter, maar het voelt vooral vertrouwd.

De ruimte lijkt nu op het eerste gezicht verlaten, maar dan ziet Leo toch een jongen op zijn knieën zittend aan een fiets sleutelen. Met Sam aan zijn hand loopt hij op hem af en schraapt hij zijn keel. 'Goedemiddag.'

De jongen staat op en draait zich om, maar zodra hij Leo aankijkt lijkt hij af te remmen. Zijn mond zakt een beetje open terwijl er geen enkel sprankje emotie in zijn ogen te bekennen lijkt. Een reactie blijft verder uit. *Deze jongen heeft niet het licht uitgevonden*, concludeert Leo in zichzelf. Hij glimlacht extra vriendelijk. 'Klopt het dat jullie fietsen verhuren?' grapt hij om het ijs te breken, zich bevindend tussen honderden exemplaren.

Verbaasd kijkt de jongen om zich heen en knikt dan langzaam.

Leo krabt aan zijn achterhoofd terwijl hij verder rondkijkt. Door een klein raampje, dat uitkomt op een kantoortje, ziet hij nu een tweede man naar hem staren. Deze heeft een helderdere, maar duistere blik, en kijkt Leo indringend aan terwijl hij een telefoon aan zijn oor houdt. Zodra hij doorheeft dat Leo terug staart, laat hij betrapt de luxaflex zakken.

Met opgetrokken wenkbrauwen draait Leo zich terug naar de slaperige jongen. *Dat was vreemd.*

'U bent...' begint de jongen nu te stamelen.

Op dat moment zwaait de deur van het kantoortje open en komt de tweede man naar buiten gelopen. Ditmaal heeft hij geen duistere blik meer maar een brede en vriendelijke glimlach. Hij spreidt zijn armen alsof hij een oude vriend terugziet, terwijl Leo zeker weet dat hij deze beide heren nog nooit eerder heeft ontmoet. Er werken bij de verhuur telkens andere mensen, die het doorgaans niet meer dan één seizoen volhouden.

'Excuses voor het wachten,' onderbreekt hij zijn stotterende collega. Zodra hij naast hem staat legt hij vriendelijk, doch dwingend, zijn hand op diens schouder en dirigeert hij hem naar achteren. Weg van de klanten en terug de werkplaats in. 'U wilt een fiets huren, raad ik zo?' lacht de man vriendelijk.

'Tja, nu ik hier toch ben...' knikt Leo terug, al blijft hij verbaasd over de schouder van de man naar de jongen kijken. Kennelijk is het niet de bedoeling dat hij zich met klanten inlaat, iets wat Leo wel snapt als hij net de reactiesnelheid van de jongen zag. Aan de andere kant blijft hij ook geïntrigeerd wat hij tegen hem wilde zeggen.

'U bent...'

Hij krijgt er geen tijd voor om er verder over na te denken, want de vriendelijke verhuurder heeft al een mooie fiets in zijn handen en hij ziet Sam er vrolijk naast op en neer springen.

'Eentje met een kinderzitje, alstublieft,' voegt Leo toe.

'Natuurlijk, meneer, en voor hoelang?'

'Voor het weekend.'

'Prima.'

Terwijl de verhuurder het verder afhandelt, voelt Leo de blik van de jongen in de werkplaats nog altijd in zijn rug branden. Hij besluit er verder geen aandacht meer aan te besteden. Zijn dochtertje kan namelijk niet wachten om achter op de fiets te klimmen en het eiland te gaan

onderzoeken.

De wind duwt hem welkom in de rug, terwijl Leo met een grote glimlach op zijn gezicht door de woonwijk fietst. Sam zit achterop en observeert. Iets wat ze altijd graag doet. Tot nu toe lijkt het misschien nog op een rustige buitenwijk van Arnhem of Hengelo, maar al snel slaan ze een kleinere weg in en rijden ze meteen een dicht bos tegemoet.

‘Wauw,’ hoort hij achter zich.

Voor hen strekt zich een groot voetbalveld uit, waar in de zomer alle kinderen van de camping met elkaar spelen. Nu is het verlaten, net als een groot deel van de weg. Af en toe lopen er verdwaalde stellen voorbij, die net als zij waarschijnlijk de rust opzoeken. Allemaal met een paraplu in de hand en telkens met één oog op de donkere wolken boven zich gericht.

Leo voelt al de eerste druppel en verhoogt zijn tempo. Het laatste wat hij wil is in de stromende regen hun huisje moeten zoeken. Hun kleren zijn net weer een beetje droog.

Gelukkig ziet hij in de verte al de ingang. Recht voor hem fiets je het campingterrein op, maar hij gaat naar links. Een houtsnipperpad leidt via een slagboom naar de boshuisjes die gelieerd zijn aan de camping. Een tiental uniek ontworpen vakantiewoningen, van alle gemakken voorzien. Hij stapt af en ziet tot zijn verbazing al hun koffers in het open huisje naast de slagboom liggen. Het is een strak georganiseerd eiland.

Zij moeten al bij het eerste houten huisje aan de rechterkant zijn en Leo is dankbaar dat hij niet al hun koffers tot aan het einde – dat hij niet eens kan zien vanaf hier – van het pad hoeft te slepen. Sam heeft haar eigen knaloranje rugzak om en haar knuffelgans in haar hand, maar meer kan hij niet verwachten van het meisje. Haar koffer is vele malen groter dan hij nodig acht voor een meisje van vijf – ingepakt door haar moeder, die waarschijnlijk om hem te plagen de grootste heeft gekozen die ze kon vinden –, zijn eigen sporttas en de fiets maken dat het zweet inmiddels al op zijn rug staat als ze bij het huisje aankomen.

De fiets gaat op slot tegen een houten balk voor de deur, waarbij Leo zich inbeeldt dat hij net zo goed gebruikt zou kunnen worden door cowboys die hun paarden eraan vastbinden. Soms vraagt hij zich wel eens af of hij in de goede eeuw geboren is...

Zijn dochtertje staat met haar witte knuffelgans in haar hand met open mond naar het huisje te kijken. Het is een luxe, twee verdieping tellend gebouw, gemaakt van grote houten planken, met aan de kant van de voordeur maar weinig ramen. Voor ultieme privacy, concludeert hij. Rechts bevindt zich een verhoogd terras dat praktisch in het bos hangt, aan alle kanten omringd door bomen, en Leo weet dat die kant van het gebouw compleet van glas is. Ze zullen wakker worden van de wind in de bomen en de vogels voor hun raam.

‘Mooi?’ vraagt hij.

Ze knikt slechts onder de indruk als reactie. *Goed zo*, denkt hij er zelf achteraan. Hij draait zich om zodat hij ook de grote koffer van Sam mee naar binnen kan nemen en zijn blik kruist die van een man aan de overkant van het pad. Een gezet figuur, met zware wenkbrauwen en een dikke snor. De man rookt een sigaret op het terras van het boshuisje tegenover Leo en Sam, maar het ziet er vreemd uit. Dit zijn gezinswoningen, het huis waar de man zwijgend tegenaan leunt is zowaar nog iets groter dan dat van henzelf. Leo speurt de omgeving af en kijkt naar binnen, voor zover dat gaat, maar nergens ontdekt hij speelgoed of een teken van leven. De man lijkt helemaal alleen.

Bij wijze van begroeting tilt Leo zijn hand op en knikt vriendelijk.

De man neemt eerst nog een trekje van zijn sigaret en steekt dan – met schijnbare tegenzin – eveneens zijn vinger in de lucht.

Vreemde vogel, denkt Leo terwijl hij zijn laatste kracht gebruikt om de koffer op te tillen. Wat

doet een man hier alleen?

‘Paaaap,’ klinkt er achter hem en het doet hem omdraaien. Sam wordt onrustig, iets wat ze snel heeft. Leo laat zich meevoeren, maar nadat hij hun voordeur heeft geopend en terwijl Sam vrolijk gillend door het huisje rent, kijkt hij toch nog een laatste keer over zijn schouder.

De man staat er nog steeds. Zonder dat hij weet waarom geeft het beeld Leo de rillingen en snel sluit hij de deur achter zich. Hardop slaakt hij een zucht en schudt hij met zijn schouders. Ze zijn nog maar net hier op het eiland en hij moet zich niet meteen zo gek laten maken door mensen die slechts staren, praat hij op zichzelf in.

Hij is hier voor zijn dochter.

De vlammen grijpen snel in elkaar. Verbonden worden gesmeed en al kort daarna weer verbroken. Leo staart in het vuur met in zijn hand een glas San Pellegrino. Het huisje heeft een Nordic Fire palletkachel, iets waarmee je met een druk op een knop een echt vuur tevoorschijn kunt toveren. Simpel en effectief. Het is donker buiten en Sam verkeert al twee uur in diepe slaap op de eerste verdieping, maar hij heeft aan zichzelf beloofd dat hij dit hele weekend geen druppel alcohol zal drinken en als hij iets met zichzelf afspreekt, dan houdt hij zich daaraan.

De beloofde storm van vandaag lijkt nog niet te hebben doorgezet en even slaat hij zichzelf symbolisch op zijn schouder. Zie je wel: *bangmakerij*.

Er klinkt een tik tegen het raam en Leo schrikt op. Hij wordt gewekt uit zijn dagdroom en tuurt naar buiten. Het is moeilijk om iets te ontwaren, achter het terras bevindt zich het donkere bos, daarboven de pikzwarte hemel. Hoorde hij het goed of was het het knisperen van het vuur?

Weer! Nu staat hij op. Hij voelt zich bekeken, kwetsbaar. Boven ligt een klein meisje te slapen waar hij alleen verantwoordelijk voor is. Voorzichtig zet hij een stap in de richting van het raam, maar dan ziet hij het meteen. Zijn lichaam ontspant zich weer. Helemaal onder in de hoek, op de houten planken, zit een eekhoorn. Een kleintje dat telkens met een nootje op het hout slaat, in een poging het te breken. Komen eekhoorns zo dicht bij een huis? vraagt Leo zich af. ‘Duidelijk wel,’ antwoordt hij en lacht zichzelf uit. Het is de natuur waar hij zo naar verlangde en hij laat zich precies daardoor de stuipen op het lijf jagen.

Hij schudt zijn hoofd, drukt op de knop om het vuur te doven en maakt zich klaar om naar boven te gaan. De trap kraakt en als hij bovenaan staat luistert hij even aan de deur. Ze hebben allebei een eigen kamer en hij hoort Sam zachtjes knorren. Dat betekent dat ze in een diepe slaap is. Het stelt hem weer gerust en kort daarna laat hij zich tussen de lakens glijden, waarna hij al snel zijn ogen voelt dichtvallen.

‘Pap!’ Met een ruk opent hij zijn ogen. Leo ligt op zijn rechterzij, richting de deur en kijkt nu recht in de betraande ogen van zijn dochtertje. Ze staat naast zijn bed, haar armen hangen langs haar lichaam en ze snuift met haar neus.

Buiten is het nog steeds pikgedonker en stamelend schiet hij overeind. ‘Sam?’ Hij wrijft in zijn ogen, maar de adrenaline pompt meteen door zijn lichaam. ‘Wat is er?’

‘Hij is hier,’ fluistert ze bijna onhoorbaar.

‘Wie?’

Het blijft even stil en Leo komt nu op de rand van zijn bed zitten, hij leunt met zijn ellebogen op zijn knie zodat ze elkaar goed kunnen aankijken. Zijn stem wordt zachter. ‘Wie is hier, lieverd?’ vraagt hij nogmaals.

‘George.’ Ze kijkt angstig achter zich naar de gang en zet een stap dicht bij haar vader.

‘Het konijn? Is hij toch meegekomen?’ Leo wordt onrustig. Op de boot had ze hem beloofd dat haar denkbeeldige vriend niet mee was. Dat ze samen zouden zijn dit weekend.

Sam knikt. 'Hij is boos dat ik hem heb achtergelaten. Hij schreeuwde tegen me.' Nu begint het meisje te huilen en snel slaat Leo zijn armen om haar heen.

'Rustig maar, liefje. Hij is hier niet echt. Er is niemand, we zijn samen,' sust hij haar, maar hij stopt met praten als zijn dochter weer naar hem opkijkt. De angst in haar ogen is echt, dat voelt hij.

'Hij zegt dat hij nooit meer weggaat, pap.' Ze slikt. 'Dat hij voor altijd blijft.'

Ook al glimlacht Leo breed, staat hij toch gespannen op. De slaapkamer aan de andere kant van de gang is donker en stil. 'Wacht hier maar even,' zegt hij zo vertrouwenwekkend mogelijk. Stapvoets loopt hij ernaartoe, wacht en luistert even, maar stapt dan door. Op de drempel haalt hij nog een keer diep adem en klikt dan vlug het licht aan.

Leeg. De kamer – ook van de binnenkant vooral gemaakt van hout – is leeg en hij blaast de lucht uit zijn longen. Hij weet dat het meisje last heeft van nachtmerries, van denkbeeldige vriendjes, waarom laat hij zich dan toch zo op de kast jagen? Hij draait zich om naar Sam, die hem nauwlettend in de gaten houdt. 'Zie je wel,' zegt hij. 'Niets.'

Waarom neemt hij dan zo'n klein meisje mee naar zo'n verlaten eiland, denkt hij erachteraan. Omdat ze haar vader nodig heeft, *zo simpel is het*.

Ze slaapt die avond bij hem in bed, een verzoek dat hij nu niet meer kon weigeren. Morgen wordt het anders, belooft hij zichzelf. Morgen wordt het beter.

Hoofdstuk 2

‘Lul. Lul. Lul!’ roept Isabella Neri hardop terwijl ze door de voortuin naar de straat beent. ‘Wat een klootzak!’ Maar zoals het wel vaker gaat, verplaatst ze dit gescheld al snel in haar eigen richting. Hoe kon ze zo dom zijn? Wat dacht ze wel niet?

Ze weet precies wat ze dacht: *waarom niet?* Twee woorden die haar weer volkomen op het verkeerde pad hadden gebracht. Ze had alleen thuis gezeten, tussen haar nog half uitgepakte spullen, drukte een sigaret uit in een overvolle asbak en had nét genoeg gedronken. Precies dat ene wijntje dat je overmoedig maakt, voordat je gaat tolleren op je benen. Ze was opgestaan en naar de kroeg op de hoek van de straat gelopen. Daar was ze op de barkruk gaan zitten en had een water besteld. Oliedom natuurlijk, want hoe langer ze daar zat te ontzuichten, hoe meer ze zich begon af te vragen wat ze daar eigenlijk deed. Het was net op het moment geweest dat ze weg wilde gaan, toen hij binnenkwam.

Isabella komt tot stilstand bij de stoep. Ze graait het pakje sigaretten tevoorschijn uit haar zwarte leren jack en steekt er eentje in haar mond. Vlug houdt ze haar aansteker in de lucht en inhaleert diep. Er trekt enige rust door haar lichaam, maar deze verdwijnt alweer onmiddellijk als ze zich omdraait en het huis achter zich ziet. Ze moet hier weg. *Nu.*

Het was gezellig geweest met hem. Hij had zich voorgesteld als Paul en viel in de categorie lang, donker en knap. Ze had weer een wijntje besteld en nog eentje. Waarna hij uiteindelijk voorstelde om naar zijn huis te gaan, niet ver van de kroeg. Weer kwamen die twee woorden voorbij in haar hoofd. Die twee onruststokers: *waarom niet?* Ze was met hem meegegaan.

Het was acht maanden geweest sinds ze in Limburg in die kelder die man had neergeschoten en de zaak had opgelost. Acht maanden sinds ze nog een slachtoffer van hem hadden gevonden in het Diemerpark. Het had veel met haar gedaan. Het had haar tegelijkertijd kapotgemaakt en geheeld. Hoe gebroken ze ook vanbinnen was, haar leven kwam weer op de rails terecht. Simon, de hoofdinspecteur, had haar uiteindelijk in haar functie als brigadier hersteld. Marc en zij waren weer in contact gekomen, nadat ze de scheidingspapieren had getekend. Hij was met *die* Kim getrouwd en ook al kon ze het meisje nog steeds niet écht serieus nemen, wist ze zichzelf wel meer in te houden – uiteraard los van de geregelde sneer, *dat kon ze logischerwijs niet laten.* Ze had haar flat in de Bijlmer opgezegd en het was haar zowaar gelukt om een heel leuk huisje in Amsterdam-Noord te kopen. Eentje met twee slaapkamers en een tuin met zo’n lage schutting die ervoor zorgde dat ze zich wel moest blijven wagen aan sociale interactie met de burens. Ze werd er steeds beter in. En het belangrijkste, ze had weer aan Tobias gedacht. Ze had zelfs een foto van hem in haar keuken opgehangen. Die waar hij zo schattig in hun tuin speelde in dat veel te kleine opblaasbadje, op die ongelofelijk hete dag. Het was goed zo.

En in die bubbel van goedheid had ze zich laten meeslepen om weer eens een drankje buiten de deur te doen en uiteindelijk om met hem mee te gaan naar huis. Acht maanden was lang. Acht maanden zonder seks was veel te lang.

‘Isabella!’ Paul komt zijn voordeur uit, precies op het moment dat ze haar net aangestoken sigaret weer op de grond gooit en het op een rennen zet. Ze woont zelf niet ver van hier maar is niet van plan om in een rechte lijn naar haar huis te lopen, wie weet volgt die *creep* haar wel.

‘Wacht!’ hoort ze weer achter zich, maar ze wacht niet. Ze rent door.

Het was al vrij snel gebeurd. Ze stond in een vreemde woonkamer, vol vreemde schilderijen en vreemde geuren. De oude spanning stroomde weer door haar lichaam. Voor het eerst wist ze niet waar de avond zou eindigen, in plaats van in slaap vallend op de bank of met de laptop in bed. Ze voelde zich goed, jong en levend. Paul ging even naar de wc, maar was waarschijnlijk snel zijn

slaapkamer aan het opruimen. Hij had ook niet verwacht dat ze zo snel zou meegaan. Zijzelf ook niet. Waarom niet? Hij was open geweest, iets wat ze belangrijk had gevonden. Ze had veel over zijn leven geleerd en het klonk oprecht als een goeie jongen. Hij was twee jaar jonger dan zij, maar dat maakte haar niet uit. Hij was knap en zag er verzorgd uit. Zijn overhemd was gestreken, altijd een goed teken. Isabella had een leuke nacht voor ogen, meer niet. Meer wilde ze ook niet.

Het was op dat moment, toen ze alleen door zijn woonkamer aan het struinen was, dat ze het vond. Ze wist niet waarom ze hem optilde maar ze opende een doos die onder de televisie stond. De foto was het eerste wat ze zag. Paul stond liefdevol met zijn armen om een klein meisje heen, allebei glimlachten ze breed naar de camera. Hij was een vader. Toch had hij – toen ze het hem op de man af vroeg in de kroeg – gezegd dat hij geen kinderen had. Hij had gelogen. De lul.

Pas nu ze een halfuur later hijgend en doorweekt van het zweet voor haar eigen deur in de Kwadijkerstraat staat, begint ze zichzelf weer af te vragen waar ze mee bezig is. Isabella moet zichzelf een antwoord schuldig blijven. Ze moest weg uit dat huis, dat voelde ze in elke vezel. Waarom weet ze niet. Het enige wat ze nu wel weet is hoe haar nacht zal eindigen, denkt ze even later bij zichzelf terwijl ze met haar laptop in haar hand de trap oploopt richting haar bed.

Isabella parkeert de volgende dag haar motor aan de overkant van het afgezette huis. Ze zet haar helm af en staart even naar de lucht. Boven haar ziet ze de meeuwen cirkelen als aasgieren op de savanne. Een verkoelend windje steekt op en strijkt langs haar nek. Dankbaar neemt ze het in ontvangst want de tocht hiernaartoe heeft haar verhit. Ook al is de zon al bijna onder, schijnt hij nog steeds krachtige stralen. Ze probeert te ontspannen, maar haar hele lichaam is in de opperste staat van paraatheid. Aan de andere kant van de straat is het een druk komen en gaan. Een circus zoals ze wel gewend is, maar toch voelt het anders. Nog niet zo lang geleden hadden ze een liquidatie, ook daar had ze dezelfde collega's in witte pakken gezien. Maar er hangt nu iets nieuws in de lucht en het duurt even voordat ze het kan ontwaren: *angst*. Alle gezichten staan bedrukt, niemand praat, de dreigende stilte is allesomvattend.

Ze stapt af en neemt de omgeving in zich op. De Bellatrixstraat in IJmuiden. Aan de kant waar ze haar motor heeft geparkeerd staat een zes verdiepingen tellend flatgebouw – vanwaaruit mensen her en der zorgelijk uit hun raam staren – en waar het op uitkijkt zijn rijtjeshuizen. Doodnormale, grijze huizen met witte kozijnen en keurig onderhouden voortuinen. Niets vreemds onder de zon, maar eentje is volledig omgetoverd tot politiecircus. Voor de deur staan auto's met knipperende zwaailichten, ambulances en in de verte hoort ze zelfs een helikopter de buurt uitkammen.

Isabella is gebeld vanwege haar reputatie. Het bureau had haar hulp ingeschakeld als extern adviseur en Simon had maar wat graag zijn toestemming gegeven. Het was altijd alsof hij persoonlijk het compliment kreeg wanneer iemand uit zijn team als expert werd bestempeld. Isabella wist niet precies waar ze deze twijfelachtige eer aan te danken had, maar ze had wel een vermoeden dat het met de zaak-Sandberg te maken had. Die had haar ook nationaal op de kaart gezet. Wat dat betreft is Nederland een klein landje en het politiekorps een nog kleiner wereldje.

Ze steekt de straat over en wordt herkend door de aanwezige rechercheur, die buiten een luchtje staat te scheppen. Hij stelt zichzelf voor als Bobby de Nooijer en meteen vraagt Isabella zich af waarom deze kalende man, van ergens achter in de veertig, zichzelf nooit Bob is gaan noemen. *Heeft hij zo weinig zelfvertrouwen? Of juist heel veel?* Daar lijkt het nu anders niet op, de man is lijkbleek en doet zijn best om zijn trillende handen te verbloemen door ze strak naast zijn lichaam te houden. Isabella ziet het toch.

'Is de plaats delict nog intact?' vraagt ze zakelijk.

Bobby knikt direct gretig. 'Alles is nog precies zoals we het vonden.' Dan ziet hij een nóg

bleker uitzierende jongen achter hem staan en hij wijst in zijn richting. 'Toen hij het vond.' Bobby probeert zich groter voor te doen dan hij zich voelt, maar het lukt niet. Hij lacht ongemakkelijk. 'De jongen heeft buiten gekotst toen hij de tafel zag. Niet binnen. Een echte professional.' Hij slaat de arme ziel hard op zijn rug en Isabella ziet hoe de bleke jongen nog net niet tegen de vlakke gaat.

Ze besluit om niet meer door te vragen en zelf naar binnen te stappen. Om zo eerst haar eigen conclusies te trekken, voordat ze worden gekleurd door die van haar collega's. Toch valt haar oog nog op een grote witte BMW die voor de deur geparkeerd staat. De deuren staan open en het Forensisch Team is hier ook sporen aan het opnemen.

'Van het gezin?' vraagt ze.

Bobby knikt.

'Niet verkeerd,' constateert ze, als ze ziet dat het een nieuw model is.

Na een diepe teug frisse lucht stapt ze de woning binnen, die inmiddels eerder bestempeld zou kunnen worden als mausoleum.

Het is donker in de lange, smalle gang. Het enige licht komt van achter haar door de voordeur, maar voor haar bevindt zich een muur die haar naar links dwingt. Ze kijkt om zich heen; een keurig schoenenrek staat onder de volle kapstok. Kinderschoenen, hakken, sportschoenen, alles lijkt op soort gerangschikt. Net als de jassen, iedereen heeft een eigen haakje. Zo georganiseerd is het in haar eigen huis nooit geweest. Snel loopt ze door en stopt niet veel verder in de gang voor een familiefoto. Vader, moeder, dochter en zoon. Onderweg hiernaartoe heeft ze al een aardige briefing gehad: Rolf, Marissa, Cindy en Joey van der Wal. Een doorsneegezin uit IJmuiden. De kinderen zijn dertien en negen. Rolf werkt in de havens, iets in beveiliging; Marissa heeft een eigen schoonheidssalon en Cindy en Joey zitten nog op school. Geen strafblad. Geen schulden. Geen ruzies, vrienden met de burens; het hele perfecte plaatje is compleet. Ze had gehoord dat bij een voorlopige ondervraging in de buurt iedereen – uiteraard – geschokt had gereageerd, maar dat men vooral Rolf en Marissa het meest sociale stel uit de wijk had genoemd. Ze pasten op andermans kinderen en organiseerden zelfs straatfeesten. *Wat die ook in godsnaam moge zijn* – had Isabella er vermoeid achteraan gedacht. Met pijn in haar maag had ze gedacht aan vorige week toen een buurvrouw haar had uitgenodigd op de koffie. Ze had schoorvoetend ingestemd en twee uur zwijgend in de keuken van de vrouw zitten luisteren naar de luid tikkende koekoeksklok en het geroddel uit de buurt, waar geen einde aan leek te komen. Isabella had nou eenmaal met zichzelf afgesproken dat ze weer onderdeel zou worden van de maatschappij en daar hoorden droge koekjes en slappe koffie kennelijk bij.

Geen inbraak. Er is nergens iets van een spoor te zien, concludeert Isabella in de gang. Geen voetstappen, geen vegen op de muur, geen druppels bloed en vooral geen beschadiging aan de voordeur. Deze was niet geforceerd, maar simpelweg geopend. Naar wat werd geschat twee uur geleden.

Isabella loopt door en volgt de gang naar links. Deze komt uit in de woonkamer en ook hier ziet alles er netjes en verzorgd uit. Als ze niet de bedroefd kijkende agente op de bank had zien zitten, was dit een alledaags tafereel geweest. De vrouw – een Marokkaanse met opgestoken donkere krullen – staat meteen betrapt op, zodra ze Isabella binnen ziet komen. Ze knikt met een bedrukt gezicht en wijst naar de ruimte aan de andere kant, achter twee schuifdeuren met daarin glas-inloodramen. Isabella stapt zwijgend tussen de deuren door en komt uit in de eetkamer.

Onmiddellijk begrijpt ze de energie die ze buiten voelde. Alle lucht wordt haar ontnomen, alle kracht vloeit weg uit haar lichaam. Zoiets heeft ze nog nooit gezien. Het gezin van der Wal zit aan hun vierkante eettafel, zoals ze waarschijnlijk elke avond zaten. Rolf en Marissa tegenover elkaar en de kinderen eveneens. Iedereen zit rechtop, met nog hun – inmiddels koude – avondeten onaangeroerd voor zich. Terwijl Isabella dichterbij komt, wordt haar keel dicht en dicht

geknepen. Ze wil wegrekken, de tuin in, de schutting over en niet meer achteromkijken. Maar zij is hier juist geroepen als expert. Ze voelt de brandende ogen van de aanwezige agenten op zich gericht en hoort het kuchje van Bobby de Nooier achter zich vanuit de woonkamer. Ze is hier om hulp te bieden, om hoop te creëren.

Dus herpakt ze zich en loopt ze door totdat ze naast de eettafel staat. Van alle vier de personen zijn de ogen geopend. Bij Rolf is de mond ook open, bij de rest gesloten. Op al hun achterhoofden zit één enkele ingangswond. De moordenaar moet rond de tafel zijn gelopen en één voor één een smal mes in de zachte plek achter in het hoofd hebben gestoken. Een dodelijke steek. Het brok in de keel van Isabella wordt groter als ze probeert te achterhalen wie als eerste aan de beurt was... En wie als laatste. *Wat moet diegene gedacht hebben?* Haar ogen schieten even kort naar het jongetje en haar lichaam vult zich met verdriet en gemis. Ze krijgt hoofdpijn, sluit even haar ogen en haalt zichzelf terug naar het heden. Niet verliezen in emotie, niet nu. Iets wat moeilijk, zo niet onmogelijk wordt gemaakt als ze de gezichten beter bestudeert. Uit de ogen lopen – inmiddels opgedroogde – straaltjes bloed tot halverwege hun wangen. Rode tranen. Een huiveringwekkend beeld.

Feiten. Focus op de feiten, zegt ze tegen zichzelf. Er zijn geen fouten gemaakt bij de ingangswonden, constateert ze. Dus dit moet in alle rust zijn uitgevoerd, door een ongelofelijk koelbloedig persoon. Iemand die eveneens geen sporen achterlaat, bedenkt ze. Maar waarom zouden de gezinsleden zo braaf aan tafel op hun eigen dood zitten te wachten? Een raadsel, zo had de rechercheur in IJmuiden het genoemd. Isabella zakt door haar knieën en kijkt naar de handen.

Meteen wordt ze overspoeld door een volgende misselijkheidsgolf. Nu pas ziet ze dat de vingertoppen van de moeder die van het zoontje nog maar net aanraken. In hun laatste moment hebben ze contact geprobeerd te zoeken en zo zijn ze bevroren in de tijd als de mensen die zijn bedolven onder de lava van Pompeï. *Wat een verschrikking!* Isabella valt achterover op haar billen, ook zij begint te rillen. Bobby kijkt vanuit de woonkamer op haar neer met een verbaasde blik op zijn gezicht, alsof hij had verwacht dat zij van steen zou zijn.

‘Wat een monster,’ sputtert ze terwijl ze weer overeind krabbelt. Iedereen broemt instemmend.

Toch zag ze ook iets anders in haar schrik van net. Bij de handen, die van de ouders vooral; de haardjes bij de pols zijn platgedrukt in de vorm van een armband. ‘Als je hun handen checkt op sporen zal je ontdekken dat ze waren vastgebonden, ook de kinderen. Ik wil weten met welk materiaal.’

Geïntrigeerd komt Bobby nu naar voren en buigt zich over de tafel, alsof niemand nog zo dichtbij heeft durven komen. ‘Verdomd,’ mompelt hij. Vlug knipt hij met zijn vingers en zet een collega aan het werk.

‘Ook de benen,’ gaat Isabella verder terwijl ze inmiddels onder de tafel naar aanwijzingen zoekt. De broekspijpen hebben minuscule inhammen, die ook wijzen op het vastbinden. Maar het was geen groot touw; iets kleiner, iets wat makkelijker te hanteren was. ‘Met hoeveel waren ze hier?’ peinst Isabella hardop.

‘Geen idee, maar in je eentje is dit een moeilijke klus,’ bevestigt Bobby. ‘We hebben voordat we hier met z’n allen liepen de grond onderzocht naar voetafdrukken, maar niets gevonden.’

‘Hij droeg overschoenen,’ concludeert Isabella.

‘Waarschijnlijk, ja.’ Hij kijkt ook naar de benen. ‘Hoe kan het dat we bijna geen afdrukken zien? Als iemand mijn kinderen aan het vermoorden is terwijl ik ernaast zit bijt ik nog mijn eigen arm eraf voordat ik dat zou toestaan.’

‘Het moet zacht materiaal zijn geweest,’ antwoordt Isabella. ‘Maar inderdaad...’ Ze doet een handschoen aan en trekt de broekspijp van Rolf omhoog. De rode striemen zijn onmiddellijk

zichtbaar. Ze kijkt omhoog en haar collega's zien het ook. Vervolgens komt Isabella weer overeind en kijkt nu naar de polsen van Rolf. Ze fronst haar wenkbrauwen en bukt zich nog meer voorover, zodat haar neus bijna de huid van de vermoorde man raakt. Bobby wacht geduldig af. Ze lijkt iets te ontdekken, komt een beetje overeind en strijkt nu met haar vinger over de pols van Rolf. Ze houdt haar handschoen daarna voor haar gezicht en ziet de huidkleurige foundation op haar vingertop zitten. Geschrokken toont ze dit aan iedereen in de kamer. 'Hij heeft de verwondingen gecamoufleerd.'

'Jezus,' verzucht Bobby. 'Waarom?'

'Hij moet hebben geweten dat we erachter zouden komen, het is niet alsof hij daarmee zijn sporen uitwist.' Ze loopt nu hardop denkend rond de tafel. 'Hij wilde ze netjes achterlaten. Alsof ze een gewoon gezin waren...'

'Hij wilde ze opbaren,' klinkt er opeens een vrouwelijke stem vanuit de andere kant van de kamer. Isabella staart naar de Marokkaanse agente, die net nog bedroefd op de bank voor zich uit staarde.

'Wat bedoel je?'

De agente slikt. 'Hij wilde ze tentoonstellen, voor ons. Voor de vindsters. Als zijn trofeeën. Die poets je en laat je in volle glorie zien, in plaats van toegetakeld.'

'Wie ben jij?' vraagt Isabella perplex.

'Farida El Kaddouri, mevrouw.'

'Oké, Farida. Scherp oog, dat zou best eens kunnen.' Isabella draait zich weer om naar het verschrikkelijke schouwspel. 'Dat we hier met een verknipte geest te maken hebben, is wel duidelijk. Maar hij – of zij,' voegt ze er met opgestoken vinger aan toe, 'heeft dit met een duidelijk doel gedaan. Een concreet doel of eentje dat zich alleen in de geest van de moordenaar bevindt, maar hoe dan ook een doel. En het is precies dat wat wij gaan vinden. Voordat we een tweede gezin aantreffen.' Deze laatste voorspelling laat een beladen stilte achter.

Isabella had gehoopt dat het anders was, maar ze weet één ding zeker: dit soort moordenaars houden het niet vaak bij één doelwit. *Moorden smaakt altijd naar meer.*

Vrijdag 28 april

Madison hotel, Barcelona

Vanuit mijn raam kan ik de kathedraal zien schitteren in de zon. Boven in de stijlvolle witte kamer, met slechts elementen van houten omlijstingen, draait zachtjes een – eveneens licht houten – ventilator. Ik draai het flesje water open, schenk een glas in en neem dorstig een slok. Het is gek om hier nu echt te zijn. Lang heb ik erover gefantaseerd. Bedacht dat ik echt op pad moest, op onderzoek uitgaan. Dat de enige manier om het gevaar af te wenden, is door het recht in het gezicht te kijken. Onder ogen te komen. En toch, nu ik hier écht ben, voel ik weer twijfel. Of is het angst?

Ik spring onder de douche in de hoop dat de angst, samen met mijn reisdaggeur, van me afspoelt. Water stroomt over mijn gezicht, terwijl ik verderop een deur hoor dichtslaan. Meteen haal ik mijn gezicht onder de douche vandaan en luister met ingehouden adem.

Was dat bij mij? Ik hoor niets.

Ik zet de douche uit en luister weer, als een antilope op de savanne die gevaar probeert te ontwaren. Naakt en kwetsbaar, pak ik snel een handdoek, die ik om me heen sla, maar ik hoor nog steeds niets. Zonder verder mijzelf nog langer gek te maken loop ik met ferme stappen mijn kamer binnen. Er is niemand. Het geluid moet vast van mijn burens zijn gekomen en ik schud mijn hoofd. De douche heeft duidelijk niet geholpen en ik ga even op de bedrand zitten om mijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Het is juist nu belangrijk dat ik rustig blijf en mezelf niet gek laat maken. Stap voor stap, herhaal ik bij mijzelf. Stap voor stap.

Er is een wolkendek voor de zon geschoven. Toch loop ik nog steeds zonder jas rond. Voor de lokale bevolking lijkt het meer op winter waarschijnlijk, maar voor een Hollandse meid is dit al volop zomer te noemen.

Bij het eerste het beste souvenirwinkeltje koop ik een ansichtkaart en schrijf er mijn korte boodschap op. Vlug doe ik hem ergens op de bus, zodat ik daar niet meer over hoef na te denken. Stefan zal denken: dat is precies iets wat een vrouw doet die lekker een weekendje weg is. Dat is tenminste de bedoeling.

Even later leun ik tegen de rode stenen van de imposante Arc de Triomf. Ook Barcelona heeft er eentje, in 1888 gebouwd als toegangspoort naar de wereldtentoonstelling van dat jaar. In de verte ligt het grote 'Parc de la Ciutadella' en rechts van mij de bruisende wijk 'El born'. De plek waar ik met vriendinnen of zelfs een keer met Leo het meest op terrasjes te vinden was. Een ander leven.

Meteen stuur ik hem weer een berichtje en vraag hoe het met mijn kleine meid gaat. Ook al is hij een goede vader, hij is ook een gesloten boek. We groeiden uit elkaar terwijl we erbij stonden en ernaar keken. Elke keer als ik het probeerde aan te kaarten reageerde Leo verbaasd. Voor hem was alles 'prima', en dat was precies mijn probleem. Je zou dus kunnen zeggen dat ik van hem weg groeide, maar ik wilde meer dan alleen 'prima'. Natuurlijk dooft op een gegeven moment de initiële wilde vlam van toen je elkaar net ontmoette, maar het kan niet zo zijn dat er geen ander vuur voor terugkomt. Dat weigerde ik te geloven. Ook al had ik gezworen nooit te gaan scheiden, omdat mijn eigen ouders dat hadden gedaan, sta ik toch nog steeds achter deze keuze. Liever gelukkig apart dan ongelukkig samen. Het leven is lang.

Tenminste, de gedachte brengt me weer terug naar de Arc de Triomf.

Het leven moet lang blijven. Ook voor mij. Daarom ben ik hier.

Ik zie haar de deur aan de overkant van de straat uit komen. Het imposante gebouw waar ik twee jaar geleden zoveel verhitte gesprekken heb gevoerd. De vrouw heeft haast, want ook al is ze klein van stuk neemt ze grote passen. Om haar nek een lange bruine sjaal en een dikke zwarte jas die sierlijk achter

haar aan zwiert, alsof het midden in december is. Ze omklemt een dikke dossier tas alsof haar leven ervan afhangt en heeft een ernstige blik in haar ogen.

'Elisa!' roep ik terwijl ik zo nonchalant mogelijk probeer te klinken.

Toch draait de Spaanse officier van justitie zich geschrokken om. Gelukkig ontdooit haar blik enigszins als ze mij ziet. Iets wat al snel verandert in verbazing terwijl ze mijn naam fluistert. Ik glimlach om mijn goede bedoelingen kenbaar te maken. Maar twijfel of het werkt.

We zitten op een terrasje onder grote witte parasols op ijzeren stoeltjes terwijl we uitkijken op een eeuwenoud plein. Kleurrijke planten begroeien grote zandkleurige bakstenen, verderop deint een rij palmbomen zachtjes in de wind en een bejaard echtpaar schuifelt stapvoets voorbij met tassen vol met boodschappen. De drukke, toeterende verkeersaders die in rechte lijnen door de stad lopen, worden omsloten door dit soort pittoreske pleintjes waar rust en sereniteit lijken te heersen.

Al snel staan er twee wijntjes voor ons en is de tafel bezaaid met allerlei overheerlijke hapjes. En dat alleen maar omdat je een oude bekende tegenkomt. In Nederland zouden hier vier maanden plannen aan voorafgaan of zou een plotselinge ontmoeting al vlug worden afgerond na enkele standaardbeleefdheden. Impulsiviteit is daar ver te zoeken.

Ik probeer uit te leggen waarom ik hier ben. 'El fuego.'

Elisa schudt al snel haar donkere krullen heen en weer. 'Niet doen,' zegt ze.

'Wat bedoel je?' vraag ik.

'Graven,' antwoordt ze. 'Sommige zaken moeten begraven blijven. Als je die opgraaft zorgt dat voor veel problemen voor veel mensen. Niet in de laatste plaats voor jouzelf.'

'Ik weet het,' zeg ik terug. 'Maar ik moet.'

We nemen allebei een hapje van de Iberische ham en een slok van de verdejo terwijl we nadenken over een volgende stap.

'Als je echt moet,' doorbreekt Elisa als eerste de stilte, 'dan kan ik niet naast je staan.'

'Dat begrijp ik,' leg ik oprecht uit. 'Maar het gaat over mijn broertje. Ik moet weten wat er is gebeurd en niet alleen dat. Ik loop gevaar.'

Ze pakt mijn hand vast en kijkt bijna smekend in mijn ogen. 'Het is je toen gelukt. Je hebt het vuur gedoofd en hebt alles weten te begraven. Mensen hier hebben het achter zich gelaten, ze zijn het zelfs bijna vergeten. Het domste wat je nu kunt doen is die vlammen weer aan te wakkeren.' Ze zucht. 'Je loopt misschien gevaar, maar wat er dan gebeurt is dat je iedereen meesleurt in dat gevaar terwijl je het niet voor jezelf oplost. Je vergroot het alleen maar.'

Ik knik. 'Wat kan ik anders?'

'Het gaat om mijn broertje,' herhaal ik bijna fluisterend. 'Heb jij een broer?'

Dit lijkt bij haar een snaar te raken, maar ze laat het niet merken. Ik zie haar ogen waterig worden, maar haar mond blijft glimlachen. Even lijkt ze te breken, maar het Spaanse masker blijft intact. Dan verandert ze snel van onderwerp.

'Bien,' zegt ze. 'Hoe gaat het met de liefde?'

Hoofdstuk 3

Het regent. Harde, dikke druppels vallen op de houten planken van het terras. Leo zit voorovergebogen boven een grote dampende mok koffie. Hij staart naar buiten met kringen onder zijn ogen terwijl Sam op de bank naar een kinderserie kijkt. Ze heeft na het voorval de hele nacht liggen woe-len en draaien, af en toe schreeuwde ze zelfs in haar slaap, waarna hij haar moest wakker maken. Het was een helse nacht geweest.

Net had hij met zijn laatste energie een vrolijk ontbijt op tafel getoverd en hadden ze zelfs gelachen samen, maar nu moet hij even de hulp van de televisie inroepen terwijl hij zijn krachten weer verzamelt.

De regendruppels laten de takken en bladeren op en neer dansen en vormen plassen op de aarde tussen de boomstammen. Leo schrikt op door het harde gepiep van zijn telefoon, die voor zich op tafel ligt. Snel zet hij het geluid uit, maar Sam draait zich al met een ruk om. ‘Mama?’ vraagt ze. Leo haalt zijn schouders op en opent het berichtje. *Inderdaad, mama.*

LEO. KOM NOU TERUG. ER KOMT EEN STORM AAN EN IK MAAK ME ZORGEN. X D.

‘Wat zegt ze?’ dringt Sam aan.

‘Ze wenst ons veel plezier.’ Hij legt zijn telefoon weer weg en glimlacht naar zijn dochter. ‘Waar heb je zin in vandaag?’

Lachend wijst Sam naar de tv en ze draait zich weer om naar voren. Leo schudt zijn hoofd en neemt een slok van zijn koffie. *Heeft Daphne gelijk?* vraagt hij zich af. Al voor haar berichtje twijfelde hij hieraan. Als hij naar buiten kijkt en de voorspellingen leest, lijkt het er wel op. Wat moet hij met een vijfjarig meisje op een eiland waar niets te doen is? Dit boshuisje is leuk, maar op den duur wel erg klein. Afgelopen nacht voorspelt niet veel goeds, want ze had beweerd dat George toch mee is gekomen. Hoe krijgt hij aan haar verstand dat ze dat konijn moet loslaten? Of moet hij toch meespelen zoals zijn ex had voorgesteld?

‘Die vindt Stefan zo leuk.’

De zin dringt traag tot hem door. Hij kijkt op en ziet dat zijn dochtertje naar een kleine bewegende knuffel op de televisie wijst, in een kinderserie die hij nog nooit heeft gezien. *Stefan.* Hij heeft de naam nog niet eerder gehoord, maar het klinkt dreigend genoeg. *Is het weer een nieuwe denkbeeldige vriend?* ‘Wie is dat, schat?’ vraagt hij zo ontspannen mogelijk.

‘Dropje.’

‘Wat?’ Hij probeert zich los te trekken van zijn ochtendkoffieroes.

‘Die knuffel heet Dropje.’

Leo schraapt zijn keel. ‘Sorry, ik bedoel: wie is Stefan?’ Gespannen blijft hij het achterhoofd van zijn dochtertje in de gaten houden, maar ze blijft slechts naar de televisie staren. ‘Sam?’

‘Vriend van mama,’ antwoordt het meisje en hij moet moeite doen om rustig te blijven. Er trekt een rilling door zijn lichaam, iets wat hij vrij snel herkent als een angstaanjagend voorgevoel.

‘Dé vriend van mama?’ vraagt hij, maar al snel realiseert hij zich dat dit een omschrijving is waar een meisje van vijf niets mee kan. ‘Blijft Stefan wel eens slapen?’ herstelt hij zichzelf.

Sam bromt instemmend. ‘Hij kan heel goed pannenkoeken maken.’

Leo leunt naar achteren.

Daar is het: de lelijke waarheid.

Wat een sukkel is hij toch! Terwijl hij zit te dromen over een hereniging met zijn gezin, loopt er een vreemde man bij Daphne pannenkoeken te bakken voor zijn dochter. Hij ziet het hele misselijkmakende tafereel onmiddellijk voor zich en moet zijn best doen om niet meteen zijn ex op te bellen. Waarom weet hij daar niets van? Waarom is zij doodleuk door aan het gaan...?

Wacht.

Hij is hier voor Sam.

Precies, bevestigt hij deze gedachte bij zichzelf en maant zichzelf tot rust. Alle twijfel vloeit weg uit zijn lichaam. Dus het is besloten: hij blijft hier op het eiland met zijn dochter. Zolang zij hier zijn kan Leo haar helpen om weer beter te worden en kan er geen Stefan pannenkoeken bakken voor zijn meisje. Klarwakker springt hij nu op van zijn stoel. 'Ik ga douchen en dan gaan we wat leuks doen!'

'Oké,' antwoordt het meisje zonder van de tv op te kijken.

Halverwege de houten trap naar boven draait Leo zich nog een keer om en kijkt zo op zijn dochter neer. 'Je weet dat ik van je hou, hè, Sam?'

'Dat weet ik, pap.'

'Goed zo.'

'Ik hou ook van jou.'

'Dank je, lieverd.'

'Lager, veel lager,' lacht Leo hardop terwijl hij over het houtsnipperpad wandelt dat door het bos heen slalomt. Sam zit op zijn schouders en haar gele laarzen bungelen vrolijk tot op zijn borst. In haar hand houdt ze een grote paraplu vast, die ze hoog in de lucht steekt. Hij kijkt naar haar op en ziet het vrolijke gezicht van zijn dochter met de hoge boomtoppen op de achtergrond. Ze houdt de paraplu net hoog genoeg zodat zij droog blijft maar haar vader nat wordt, door de nog steeds hard vallende regen. 'Ik ben je vader, luister naar me!' grapt hij zogenaamd streng maar als reactie hoort hij slechts een lachsalvo van een hoog meisjesstemmetje. Om haar terug te pakken begint hij te rennen en nu schreeuwt Sam het uit met een combinatie van angst en plezier. Ze laten zich niet bang maken door een beetje regen, denkt Leo terwijl hij naar de donkere lucht boven hen kijkt. *Kom maar op.*

De camping, genaamd Stortemelk, is verlaten. Er staan nog enkele grote bruine De Waard-tenten maar die blijven hier het hele jaar door. Mensen kunnen die vast huren of voor een bepaalde periode in het jaar. Zoals zijn ex-schoonfamilie graag mocht doen. Hij betrapt zich erop dat hij naar de nu lege plek op het campingterrein kijkt, waar hij ooit voor het eerst overnachtte op het eiland. Toen hij nog als de nieuwe liefde werd verwelkomd. Hoe anders is het nu jaren later...

Nu gaat alles hier alweer bijna dicht, het seizoen zit erop, maar het lijkt erop alsof de gasten door het weer allemaal al eerder hun biesen hebben gepakt.

Hopelijk is De Bolder nog wel open, het café van het campingterrein waar ook geregeld optredens zijn in het hoogseizoen. Met zijn dochter op zijn schouders rent hij naar de ingang, inmiddels al aardig doorweekt. Tot zijn opluchting gaat de deur open.

De warmte verwelkomt hen onmiddellijk en verbaasd ziet hij dat er vrijwel niets is veranderd ten opzichte van toen hij klein was. Trots wijst hij aan Sam het tafeltje aan waar hij altijd met haar moeder zat en tot zijn geluk ziet hij dat het nu ook vrij is. Het café is een brede, open ruimte met tientallen tafels, een donkere houten vloer en oude rockmuziek die uit de boxen schalt. In het midden bevindt zich een grote open haard, die nu uit is, en rechts is er een bar over de hele lengte van de muur – waar je eten kunt bestellen – met daarachter de keuken.

Samen lopen ze naar het tafeltje en gaan ze zitten. 'Gek om hier nu met jou te zitten,' lacht hij. Sam haalt haar schouders op terwijl ze naar de andere kinderen in het café kijkt. Voor haar lijkt het allemaal een stuk minder magisch dan hoe hij het heeft ervaren, maar dat komt vast nog wel, denkt hij bij zichzelf. 'Je mag wel even gaan kijken,' zegt hij als hij ziet dat ze naar een ander groepje kinderen van haar leeftijd kijkt. Ze schudt verlegen haar hoofd en hij laat haar. Hij probeert er altijd voor haar te zijn en met haar te praten, maar hij heeft zijn dochter nooit willen pushen in dit soort

dingen. Het is een harde wereld, waar ze haar eigen weg in moet zien te vinden. Ze heeft haar eigen tempo.

Een jonge serveerster met een brede glimlach komt naast hun tafel staan en slaat haar handen in elkaar. 'Een koffie en een appelsap, alsjeblieft,' bestelt Leo.

'Wacht u op nog iemand?' vraagt het meisje.

'Nee, we zijn met z'n tweeën,' antwoordt hij. 'Dit is precies het tafeltje waar ik altijd met mijn vrouw zat, grappig, hè?' Hij klopt met zijn knokkels op het hout.

De glimlach van het meisje verdwijnt en ze knikt eerbiedig. Zonder verder antwoord te geven loopt ze weer weg in de richting van de bar. Leo kijkt haar na. Hij realiseert zich dat hij door zijn uitspraak nu waarschijnlijk overkomt als een emotionele weduwnaar. *Stom*, lacht hij zichzelf uit. Maar zijn humeur betreft als de donderwolken buiten, zodra hij ziet hoe de serveerster langs andere tafeltjes loopt en hoe – opeens, uit het niets – een grote hand haar bovenarm vastpakt. Het meisje stopt en Leo ziet de man die bij de hand hoort, vooroverbukken. Hij herkent hem meteen: het is de vreemde figuur met de donkere wenkbrauwen en de dikke snor die in zijn eentje in het grote boshuisje tegenover hem zit. De man die hen bij aankomst zo vreemd aan het nastaren was.

De serveerster bukt zodat hij iets in haar oor kan fluisteren en het is op dat moment dat haar ogen Leo's kant op schieten. Ze schrikt als ze ziet dat hij haar aanstaart en kijkt snel weer naar de grond, maar hij weet het zeker: ze keek hem recht in de ogen aan.

Dan richt ze zich weer tot de vreemde man, die nu pas haar arm loslaat, en ze knikt. Leo frons zijn wenkbrauwen. *Ze knikt. Waarom rent ze niet weg? Waarom roept ze niet haar manager? Waarom zegt ze niet dat deze figuur zijn poten thuis moet houden?*

De man met de zware wenkbrauwen leunt weer naar achteren en verdwijnt voor Leo uit het zicht, waarna het meisje wegloopt – zonder nog één keer over haar schouder te kijken.

Wat was dat?

Verbaasd draait Leo zich terug naar zijn eigen tafeltje, compleet in gedachten verzonken. Tot zijn eigen schrik ziet hij echter dat zijn dochter weg is. Hij zit helemaal alleen en staat met een ruk op van zijn stoel.

'Sam?!' roept hij paniekerig en hoort hoe zijn stem overslaat.

'Ja?'

Hij slaakt een opgeluchte zucht als hij haar verderop voor een grote boekenkast ziet staan. Ze lijkt zich van geen kwaad bewust en heeft een doos van een bordspel in haar handen, die ze vrolijk in de lucht houdt. 'Deze doen, pap?'

'Leuk!' hijgt hij lachend terug, terwijl hij weer op de stoel neerploft.

Hoofdstuk 4

‘Neri, ben je al lang binnen?’ Simons stem herkent ze uit duizenden.

Ze kijkt op vanaf haar bureau. ‘Nee, ik ben er net.’

‘Wat een verhaal,’ bromt de hoofdinspecteur terwijl hij de deur achter zich sluit. ‘Hoe was het?’

‘Als een gezin dat net was afgeslacht,’ antwoordt Isabella stoicijns. ‘Niet best.’

‘Nee, nee. Dat zal wel niet.’ Simon neemt ongemakkelijk plaats aan de andere kant van haar bureau. Iets wat ze hem niet vaak heeft zien doen. ‘Er werd speciaal om jou gevraagd.’

Ze lacht en geeft Simon een knipoog. ‘Ik weet het. Zo snel kan het gaan... Je hebt vast een goed woordje voor me gedaan.’

Zijn gezicht wordt rood. ‘Nee, nee, echt niet. Het is puur gebaseerd op jouw verdiensten. Op hoe je de Sandberg-zaak tot een einde hebt weten te brengen.’ Hij glimlacht. ‘Ik heb slechts de waarheid bevestigd.’

‘Dank je,’ antwoordt ze. Ze meent het. Hij voelt het.

Ze zwijgen.

‘Het is jouw zaak,’ doorbreekt Simon als eerste de stilte.

‘Wat?’ vraagt ze ongelovig.

‘Tuurlijk.’ Hij gooit zijn beide handen in de lucht. ‘De recherche van IJmuiden zit er nog steeds op. Maar het is jouw zaak. Jij hebt het voortouw, jij hebt een vrijbrief.’

Isabella legt haar pen neer en leunt achterover. ‘Dat meen je niet.’

‘Zeker wel,’ luidt de reactie. ‘Je hebt ervoor gewerkt, je hebt de uren erin gestopt, je hebt de ervaring.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Jezus, Neri, er is een gezin afgeslacht. Kinderen van dertien en acht.’

‘Negen,’ corrigeert ze hem.

‘Negen. Aan een eettafel. Denk je dat dit vaak gebeurt in IJmuiden?’ Zijn stem gaat een octaaf hoger. ‘In Nederland? Dit eindigt niet hier, dat weet jij ook.’

‘Ze zijn nog niet klaar. Ze gaan nog een keer moorden,’ beaamt Isabella.

‘Denk je dat het er meer zijn?’

‘Hoe kan je in je eentje een heel gezin vastbinden? Eén voor één vermoorden. Ik geloof dat niet.’ Ze tikt onrustig met haar pen tegen haar tafel.

Simon schuift zijn stoel luidruchtig naar achteren. ‘Wat het ook is, zorg in godsnaam dat je het snel oplost.’

‘Dat ik dat nog eens van jou zou mogen horen,’ lacht Isabella.

Simon draait zich om, zijn gezicht staat serieuzer dan ooit. ‘Ik weet het. Maar zolang doodnormale gezinnen in ons land niet veilig zijn, is het einde zoek. Dit is jouw verantwoordelijkheid nu, jij krijgt het vertrouwen. Succes.’ Zonder verder op een reactie te wachten draait hij zich om en loopt hij terug de gang op. De deur sluit luid achter hem en Isabella blijft alleen achter.

Op dit vertrouwen heeft ze lang gewacht. *Heel lang.* Toch voelt het wranger dan ze het zich had voorgesteld. Aan de ene kant is dit uniek: een brigadier uit Amsterdam die zo’n status heeft weten te verwerven en wel met één zaak. Aan de andere kant weet ze ook hoe grillig de wereld is waarin ze verkeert. Er is nog steeds veel wat onverklaarbaar is, net als de setting die ze vandaag aantroft, maar het biedt altijd houvast als er dan naar iemand kan worden gewezen.

Isabella lost het wel op.

Niet alleen dat, denkt ze bij zichzelf; wat als ze het niet oplost?

Dan heeft iedereen een zondebok, iemand om naar te wijzen zodat ze kunnen zeggen dat ze

alles hebben geprobeerd. *Als zelfs haar het niet lukt...* Dat verandert snel in: *het is haar niet gelukt.* Ze weet als geen ander dat de doornen van een lauwerkrans je ook net zo hard kunnen prikken als dat ze je prijzen.

Terwijl ze naar haar dichte kantoordeur staart kan ze Simon de woorden al bijna horen uitspreken: 'Ik dacht echt dat ze het kon, maar ze was er nog niet klaar voor. Ze heeft ons allemaal om de tuin geleid. Het is haar niet gelukt om de moordenaar te vinden.' Al met al een fijnere verklaring om te geven dan: 'Het is óns niet gelukt om de moordenaar te vinden.' Ze slaakt een diepe zucht en leunt achterover terwijl ze naar haar computerscherm kijkt.

Het gezin Van der Wal. Rolf, Marissa, Cindy en Joey. De feiten weet ze al: Rolf werkt in de havens van IJmuiden en Marissa heeft een schoonheidssalon. Waarom zijn zij vermoord en waarom zelfs hun kinderen? Het hele gezin moest worden uitgewist, maar zoals ze werden omschreven stonden ze juist midden in het leven.

Isabella leunt iets voorover als ze iets leest wat haar opvalt en aan het denken zet.

AUTO; WITTE BMW X5.

'Hmm,' peinst ze hardop. Dan pakt ze haar telefoon en scrolt ze net zolang totdat ze de naam vindt. De kiestoon gaat twee keer over voordat er wordt opgenomen.

'Met Bobby.'

'Bobby, uit welk jaar komt de BMW X5 van Rolf en Marissa?'

De directe vraag overvalt de man aan de andere kant en hij denkt even zwijgend na. 'Geen idee,' mompelt hij.

Isabella slaakt een zucht. Ze wil doorpakken en wordt gedwongen om eerst weer terug te schakelen, iets wat haar altijd mateloos irriteert. 'Het was een gloednieuwe bak, als ik het goed heb gezien, toch?'

Voor het eerst lijkt het telefoongesprek enigszins tot Bobby door te dringen, hij komt weer een beetje tot leven. 'Klopt. Nieuw, heel nieuw. Alle moderne snufjes. We graptten er nog over dat hij zo mooi glom. Waarom...'

'Dank je.' Zonder verder uitleg te geven hangt ze weer op en staart ze voor zich uit. Een oude BMW is altijd wel op de kop te tikken, maar dit kost geld. *Veel geld.* Niet per se de auto die je zou verwachten bij een havenarbeider en een schoonheidsspecialiste, maar goed, alles kan. Ze kunnen er lang voor hebben gespaard, de zaak van Marissa kon heel goed lopen, ze konden een erfenis hebben gekregen. *En toch,* Isabella noteert het punt. Als je niets hebt, kan alles een aanwijzing zijn.

Ze klikt verder en nu verschijnen de autopsiefoto's. Isabella aarzelt, maar ze weet dat de zoektocht hier begint. De slachtoffers zijn – voor zover ze nu weten – het laatste wapenfeit van de moordenaar geweest. Ook al zag ze meteen dat het hier om een professional gaat, iemand die weinig tot geen sporen achterlaat, verplicht ze zichzelf toch om alles minuscuul te onderzoeken. Zelfs geen spoor kan een spoor zijn. Het vertelt haar iets over de dader, over hoe hij te werk gaat.

KLIK.

Het verlaten grasveld. Het rustige water. De leegte. Die dinsdag die zo normaal begon, als alle anderen dagen. De paniek.

Isabella leunt achterover en probeert zichzelf los te rukken uit haar eigen herinnering. Ze krijgt het koud, kijkt weg maar dwingt zichzelf om haar gezicht toch weer terug te draaien naar de foto op het scherm. Joey van der Wal, negen jaar, ligt met een serene glimlach en gesloten ogen op zijn rug. Iets wat contrasteert met de blauwe kleur van zijn lichaam en de metalen tafel waar hij op ligt. Ze hebben het bloed onder zijn ogen schoongemaakt, maar toch schieten de flarden onmiddellijk weer rond in Isabella's hoofd.

Het donkerrode kleed op het gras.

De omgevallen fles wijn.

De mieren die over de half opgegeten pizza kruipen, liggend in de open witte doos.

De zon die scheen.

Hoe kon de zon nou schijnen, op zo'n dag?

De beelden schieten door haar hoofd en ze schudt ze snel weg.

KLIK.

Eerst maar eens naar de vader kijken, naar de rest van het gezin. De kleine Joey komt straks wel weer.

Het trillen van haar telefoon biedt een welkome afleiding. Ze vindt hem uiteindelijk onder een stapel papieren en belooft zichzelf dat ze tijdens dit onderzoek georganiseerder te werk zal gaan. Dat is de enige manier om deze zaak op te lossen. Orde en structuur. Vanuit de chaos waar haar bureau momenteel op lijkt zal ze geen details gaan vinden. En als haar al één ding duidelijk is geworden, dan is dat, als ze deze moordenaar zal pakken, dat met een detail zal zijn. Ze moet scherp zijn. Zo scherp als ze nog nooit is geweest.

Ze leest de sms op het scherm van haar telefoon: HOI. IK WEET WAAROM JE BENT WEGGEREND EN IK VOEL ME STOM. IK HAD JE MOETEN VERTELLEN OVER MIJN DOCHTER MAAR IK WAS OP HET JUISTE MOMENT AAN HET WACHTEN. IK HOOP DAT JE ME DIE KANS NOG WILT GEVEN. IK WIL JE GRAAG NOG EENS ZIEN. X PAUL

Ja, ja, natuurlijk. 'Op het juiste moment aan het wachten' is iets wat Isabella vaak heeft gehoord. Net iets minder vaak dan 'Het ligt niet aan jou, maar aan mij.' Als ze eerlijk is heeft ze deze zinnen zelf ook genoeg uitgesproken in haar verleden, maar daar is ze nu te oud voor. Als je niet meteen eerlijk kunt zijn, kun je dat later ook niet. *Waarom had ze naar zichzelf geluisterd en was ze nou met hem meegegaan?*

Even twijfelt ze over een reactie, maar ze bedenkt zich en legt de telefoon terug boven op de stapel papieren. Er zijn nu veel belangrijkere dingen om zich mee bezig te houden.

Hij komt later wel.

Of niet.

Met een ruk staat ze op en beent ze haar kantoor uit. Eerst maar eens koffie. Het is druk op het bureau en ze loopt naar het koffiezetapparaat, waar ze zowaar in de rij moet aansluiten. Verderop ziet ze hem aan komen lopen, een glimlach speelt om haar lippen. 'Davide!'

'Isabella!' Davide loopt naar haar toe en ze geven elkaar een liefdevolle knuffel. Gedeeld trauma verbindt, heeft ze geconcludeerd toen ze meer en meer bevriend werd met haar – nog steeds onnatuurlijk gebruide – collega. 'Ochtendspits?' grapt hij naar de rij.

'Ik denk dat iedereen net wat meer koffie nodig heeft, na wat we gister aantreffen,' beaamt ze.

Hij wordt serieus. 'Ja, Farida vertelde me er net over.' Hij zet een stap opzij en Isabella ziet de Marokkaanse vrouw die op de plaats delict die scherpe opmerking maakte.

Ze knikt haar vriendelijk gedag. 'Sorry, ik zag je niet.'

'Je stond ook net achter mijn spiermassa,' concludeert Davide terwijl hij zich extra breed maakt.

'Massa is in ieder geval wel het juiste woord...' reageert Isabella.

Farida moet lachen en richt zich dan tot Isabella: 'Ik vond het knap om te zien hoe professioneel je gisteren bleef, ondanks wat we daar aantreffen.'

'Dank je,' reageert Isabella oprecht. 'Ik heb net de zaak gekregen.'

'Niet!' antwoordt Davide onthutst. Ze blijven aan de andere kant natuurlijk ook nog steeds concullega's, die elkaar op sportieve maar ook serieuze manier proberen af te troeven.

'Ja, ik hoorde het net van Simon. Geen idee of ik hierop zit te wachten eigenlijk.'

'Niet? Geef dan maar aan mij,' grapt Davide half.

‘Waarom niet?’ vraagt Farida.

‘Het zijn bizarre moorden, maar ongelofelijk koelbloedig uitgevoerd. Gegarandeerd dat hij of zij of ze nog een keer zullen toeslaan. Het is maar de vraag of ik de moordenaar op tijd tegen kan houden. En naar wie denk je dat dan gewezen wordt als dat niet gebeurt?’

‘Dat is geen reden om het niet te doen,’ concludeert Farida.

‘Wat niet?’

‘Angst voor mogelijk falen.’ De jonge vrouw spreekt met een duidelijke en zelfverzekerde articulatie en Isabella kijkt haar onderzoekend aan. Het is een knappe verschijning met mysterieuze, donker opgemaakte ogen en een speelse glimlach. Haar zwarte krullen nog steeds hoog opgestoken.

‘Wat doe jij hier eigenlijk? Jij zit toch in IJmuiden?’ vraagt ze vriendelijk en argwanend tegelijk.

Farida glimlacht, alsof haar ware identiteit nu pas ontmaskerd is. ‘Ik kwam jouw hoofdinspecteur vragen of jij op de zaak kan worden gezet.’

Isabella krijgt meteen een blos op haar wangen en ook Davide kijkt verbaasd. Ze was zonder dat ze het wist over haar opdracht aan het klagen, tegen haar nieuwe opdrachtgever. ‘Sorry, dat wist ik niet.’

‘Geen probleem. Ik heb zo’n voorgevoel dat je het ook wel had gezegd als je wist wie ik was.’

Davide lacht hardop. ‘Dat weet ik wel zeker.’

‘Kom je snel langs? Dan kunnen we het verder over de zaak hebben,’ vraagt Farida.

Isabella knikt. ‘Ik heb eerst nog wat dingen uit te zoeken, maar morgen kom ik bij jullie. Geloof me, ook al zou ik het willen, hier kan ik mijn handen niet meer van aftrekken. Deze gek moet gestopt worden.’

‘Mooi.’

Davide schraapt zijn keel en stoot Farida aan met zijn elleboog terwijl hij in de richting van Isabella knikt. ‘Als je maar weet wat je net in huis hebt gehaald.’

De thrillers van **Kasper van Beek** stonden op de shortlist van De Gouden Strop en de Thrillzone Awards. In zijn boeken verrast hij met originele en razend spannende verhalen die de lezer telkens op het verkeerde been zetten. Naast zijn werk als schrijver is Kasper van Beek succesvol uitvoerend film- en serieproducent.

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2026 Kasper van Beek

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Omslagontwerp Villa Grafica

Verzorging e-book Peter Verwey

ISBN 978 94 031 4079 7

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2026.